

vi kunne trække imellem lige høje Punkter paa Landet. Naar nu en Mand kom og vilde tage Sand, hvorledes skulde han saa vide, hvor han havde Lov til, at tage det? Lad os sætte det Tilfælde, at den lige Linie var Grændsen, og man vilde sige, der er imellem disse to Ørier accurat lige dybt overalt, hvor skulde han saa være istand til at trække en lige Linie, det kan han ikke. Det vilde desuden være forbundet med store Vanskeligheder; der maatte anskaffes en ganske forfærdelig Mængde Ørier, og jeg vil bede betænke, hvorledes det vilde komme til at see ud, om man paa denne Maade lod hele Danmark omgive med Ørier. Digteren har vel sagt: „Danmark er et Bøgeland“; men det er intet Ørieland. Naar nu Fremmede kom og saae alle disse Ørier og spurgte: Hvad skulde alle disse Ørier betyde? da maatte de faae et ganske underligt Begreb om os, naar vi dertil maatte svare: De betegne, at naar man er uden for dem, maa man grave Sand, men paa den anden Side ikke. Jeg nævner dette mere for Spøgs Skyld, sjøndt ogsaa for at vise, hvilke urimelige Conseqventser man kan komme til ved saadanne Foranstaltninger, som i sig selv ikke lade sig gjennemføre.

Scherfig: Jeg skal blot gjøre en Bemærkning med Hensyn til den sidste ærede Talers Ytring om, at det er urimelige Conseqventser, hvortil man ved Lovforslaget vil komme, og navnlig ved at sætte Ørier; jeg troer, at det Urimelige ligger netop i den Anvendelse, han har gjort deraf; thi naar Folk komme seilende, da see de ikke disse Ørier. Ligeledes omtalte han, at Danmark er ikke et Ørieland, men et Bøgeland; dette har jeg aldrig bestridt, og disse Ørier skulde jo heller ikke ligge langt ude i Farvandet, hvor der seiles, saa de maaskee slet ikke vilde blive synlige for de Forbi-seilende (Nim�stab: De kunne jo maaskee see godt!); det har der fornøftigviis hverken været tænkt paa eller Tale om. Den ærede Rigsdagsmand meente dernæst, at dette Lovforslags Indhold eller Forbudet mod at grave dybe Huller havde noget tilfælles med Udmuddring eller Uddybning af Sund; men jeg veed dog ikke, om man midt i disse Sund sætter Badehuse, og forsaavidt man ikke gjør det, da fal-

der jo den hele Bygning sammen. Der er kun Tale om, at det er urigtigt at grave disse dybe Huller, hvor der udsættes Badehuse paa Grund af, at der ved saadan Gravning, selv med den største Forsigtighed, er Fare for Menneskeliv tilstede — navnlig for de Badende. Dette har jeg sagt, og dette skal jeg til enhver Tid vedkjende mig. Om man sætter Badehuse i Bøgestrømmen eller Guldborgsund, det veed jeg ikke; i al Fald troer jeg det ikke, og derfor maa jeg finde Analogien, hentet deraf, ubegrundet. Hvad angaaer Tangs Optagning, og at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) ikke skulde have mødsagt sig selv, da maa jeg fremdeles fastholde, hvad jeg før yttrede, og tilføie, at den ene Nabo ikke henter Tang hos den anden, naar han veed, at Naboen selv har Brug for det; — det gjør man ikke endnu, og naar den ene Nabo skulde finde paa at chikanere den anden, saa have de fleste Beboere Befordringsmidler til, ligesaa hurtigt at kunne kjøre Tangen bort som de Andre. Ingen vil generes ved, at et saadant Lovbud som det foreliggende bliver vedtaget, i hvilket der forøvrigt ved dens Udarbejdelse aldeles ikke er tænkt paa Tang. Der er af samme ærede Rigsdagsmand (Tscherning) sagt, at Tangen kan hentes med Baade; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at Tangen ligger saa nær ved Landet og saa fast paa Strandbredden, at den ikke kan hentes med Baade; der er desuden, som alt bemærket, kun Tale om at frede om de private Ciere paa de Strøg, hvor der udsættes Badehuse, for at der ikke i de Huller, som graves, skal drukne Mennesker. Dette gjælder iøvrigt ikke alene om Badehuuseierne, men ogsaa om Andre, som nu maae være bange for at komme uden for deres Territorium med Heste og Vogn. Det har ikke alene hændet sig, at et Menneske er druknet, men ogsaa at 2, 3, 4 have været i Livsfare; ja selv de fattige Folk, som stadigt komme der, nemlig Reiesisterne, maae være bange for at gaae der. Det gjøres dem næsten umuligt at fiske der, fordi de let kunne drukne i disse Huller. Af hvem graves nu disse Huller? det er ikke af Folk, der trænge dertil; men det er af Etablissementer, som gjøre sig et Erhverv deraf, hvilket de let vilde kunne finde paa hundrede andre Maa-